

אבל **השתא**, עתה **דכתיב** "לנדור נדר", אין לנו אפשרות לדרוש מכפל הלשון הזה, היות ו**דברה תורה כלשון בני אדם**, וכך הוא דרך בני אדם לדבר. ולכן, אין כפל הלשון בדברי הכתוב מהווה מקור כדי לדרוש ממנו דרשה.

אך עדיין הויגן בה: ה**ניחא** למאן דאית ליה "דברה תורה כלשון בני אדם", ואין לדרוש מלשון שכזאת שום דרשה, שפיר הוצרכנו ללמוד דין ידות בנדרים מההיקש של נדרים לנזיר.

אלא, למאן דלית ליה "דברה תורה כלשון בני אדם", אלא מכל כפל לשון של הכתוב ניתן לדרוש ממנו, האי "לנדור נדר" — מאי עביד ליה? לאיזה צורך נאמר כפל הלשון הזה, אחרי שאפשר ללמוד את הדין שידות נדרים כנדרים מההיקש של נדרים לנזירות!?

ומשינן: אכן, מאן דאמר זה, **דריש** ליה לכפל הלשון "לנדור נדר" לעשות ידות נדרים, **כנדרים**.

ומקיש נזירות לנדרים כדי ללמוד שגם בנזירות אמרינן "ידות נזירות כנזירות".

ואילו את כפל הלשון האמור בנזירות "נזיר להזיר" — **דריש** ליה כך:

ג-ב מלמד שהנזירות חל על הנזירות. והיינו, שנזיר האומר "הריני נזיר היום, הריני נזיר היום", הרי הוא מתחייב לנהוג בנזירות נוספת במשך שלשים יום לאחר שישלמו ימי נזירותו הראשונה. וזוהי משמעות "נזיר להזיר", שמקבל נזירות נוספת על אף היותו

נזיר משעה שאמר בפעם הראשונה "הריני נזיר"!

ומבאר הגמרא:

ולמאן דאמר "דברה תורה כלשון בני אדם", ו"נזיר להזיר" דריש: לעשות ידות נזירות כנזירות —

זה שהנזירות חל על הנזירות — מנא ליה?

ה**ניחא**, אי סבירא ליה כמאן דאמר אין נזירות חל על נזירות.

אלא, אי סבירא ליה כמאן דאמר "נזירות חל על נזירות" — מנא ליה זאת? —

נימא קרא, היה לו לכתוב לנקוט בנזיר לשון דומה לנדר, וכמו שבנדר אמר הכתוב "לנדור" כך בנזיר היה לו לומר, על אותו משקל — "ליזור".

מאי, מדוע שינה הכתוב בנזיר, ונקט בו לשון "נזיר להזיר"? —

שמעת מינה משינוי הלשון תרתי, את שתי ההלכות, גם את הדין שידות נזירות כנזירות, וגם את הדין שנזירות חלה על נזירות.

במערכא בארץ ישראל אמרי כך:

אית תנא דמפיק ליה שמוציא [לומד] לדין ידות מן "לנדור נדר".

ואית תנא דמפיק ליה לדין ידות מן הריבוי

במסכת שבועות לה ב, שלוקה על שבועה שנאמרה בלשון יד משום "בל יחל". וכתב

צ"ן לדברי הר"ן האלה.

ולגבי יד בשבועה, כתב השלטי גיבורים

